

ПЪЖТЕКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА
IV
ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ . 60 ЛВ.
ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . 30 ЛВ.
ЗА ЧУЖБИНА . 80 ЛВ.
ОТДЪЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.

Одобрень и препоръчанъ отъ Министерство на Народното
Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г.
РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ
ЦАРИЦА ИОАННА № 18
Пощ. чекова смѣтка № 1328

БРОЙ
9

ВЕЛИКИЯТЪ РАБИ ЛЬОБЪ

Единъ отъ най-прочутитъ равини въ Прага бѣше Раби Льобъ, когото народътъ, въ дълбоката си почитъ, смѣсена съ нѣкакъвъ страхъ, наричаше Великиятъ Раби Льобъ.

Недоволенъ отъ дълбокото си познание на Талмуда, той бѣше проникналъ въ тайнитъ на Кабалата и въ тайната на скрититъ сили на природата. Обикновено казваха, че той се занимава съ алхимия, съ окултни науки и че търси философския камъкъ. За него тия мжчани занимания сигурно бѣха по-леки отколкото за другитъ, защото той владѣеше всичкитъ кабалистични Формули и заповѣдаше дори на свѣрхестественитъ сини. Епрочеъ, и цѣлата му личностъ вдъхваше уважение: ръстътъ му бѣше високъ и внушителенъ; лицето му бѣше лъчезарно, а бѣлата брада, която се спущаше върху гърдитъ му, усиливаше още повече почитания му и величественъ изгледъ.

Славата на Великия Раби Льобъ бѣше всеобща между евреитъ; но тя бѣше проникнала и всрѣдъ християнитъ, които го почитаха много зарадъ добродѣлитъ и дарбитъ му. Той бѣше въ близки отношения съ единъ могъщъ графъ, който живѣеше въ единъ замъкъ при вратитъ на Прага. И графътъ, като великиятъ равинъ, се занимаваше усърдно съ физическитъ, естествени и окултни науки. Измъчванъ отъ жаждата да познае, той предлажаше, по примѣра на тогавашнитъ алхимици, мечтата за великото дѣло и много пжти, въ неуморнитъ си търсения, бѣ прибиравалъ къмъ знанията на равина. Никоя човѣшка книга не можеше да открие на равина толкова много и тъй дълбоки познания върху най-скрититъ сили на природата; затова графътъ бѣше убеденъ, че Великиятъ Раби Льобъ е посвѣтенъ въ всичкитъ тайни на кабалата. Но равинътъ отричаше това. „На малцина смъртни. — казваше той, — е дадено да проникнатъ въ тия тайни“.

Кжщата въ която живѣеше великиятъ равинъ бѣше малка и скромна на видъ, но всички знаеха, че въ нея има просторна подземна лаборатория, дето той правѣше научнитъ си опити. Никой никога не бѣ влизалъ тамъ, но понѣкога, въ нощната тишина, бѣха го чували да говори и да заповѣдва нѣкому, съкашъ имаше при себе си вѣренъ и разуменъ помощникъ. Кой бѣше тоя тайнственъ другаръ? Великиятъ Раби Льобъ наистина имаше нужда отъ помощникъ въ тайнственитъ си търсения, но не искаше да посвѣти никого въ тѣхъ. И той

направи човѣшко гѣло отъ глина и го оживи чрезъ кабалистичната си наука, като му закачи подъ езика единъ Шемъ (Името на Вѣчния). Този послушенъ и якъ служител, изведенъ въ легендата подъ името Големъ, стоеше постоянно въ лабораторията и помагаше презъ цѣлата седмица въ работитъ по издирванията Въ петъкъ, преди мръкване, равинътъ махваше Шема, който оживяваше неговия Големъ и той ставаше бездушенъ трупъ до края на сжботата, когато кабалистътъ му

върпчаше живота и движението. Но единъ пжтъ той забрави да вземе тая предпазителна мѣрка и едва бѣ започналъ сжботната служба въ храма, дойдоха да му съобщятъ, че неговиятъ страшенъ другаръ, изпадналъ въ яростъ, изпочупилъ всичко въ лабораторията и жилището на равина и излѣзълъ на улицата, дето продължавалъ опустошението си. Равинътъ прекжсналъ службата и се затичалъ въ кжщи. Съ протегната ржка, произнасяйки нѣкаква формула, той заставилъ Голема да влѣзе въ подземие, махналъ Шема и строшилъ на парчета полезния, но опасенъ служител. Новината за това чудно събитие бързо се разпрѣснала въ еврейския кварталъ и не закѣснѣла да се узнае въ града. Но между християнитъ никой не повѣрвалъ въ това, съ изключение на графа, за когото това неobiкновенно нѣщо станало неопровержимо доказателство за кабалистичнитъ знания на равина. На другия день той повикалъ равина при себе си, — Сега вече нѣма да отри-

чате, че знаете кабалата и азъ искамъ да ми станете учителъ. Ако откажете, скоро ще узнаете, вие и вашата община, що значи моята злопамятностъ.

— Шомъ изисквате това, добре, — отговорилъ равинътъ, ще бждете мой ученикъ, но азъ още нѣмамъ сила да посвѣщавамъ учителятъ, който ме е посветилъ, трѣбва да присжтствува на първия урокъ.

— Какво! Пакъ отлагате? Кога ще дойде вашиятъ учителъ?

— Отъ днесъ следъ десетъ дни, когато последнитъ лжчи на слънцето позлатятъ кулитъ на замъка ви, азъ ще бжда на тази Врана съ моя учителъ, Раби Абудрахамъ, отъ тунисъ.

— Тунисъ, въ Африка? — извика графътъ. — Но какъ ще го предупредите, и какъ ще пристигне за толкова кжсо време?

— Той е предупреденъ, — отвърна важно Раби Льобъ.

И той си отиде.

Тримата мжже мълчаливо изминаха разстоянието, което ги дѣлеше отъ града, минаха презъ тъмни и тѣсни улички и се спрѣха предъ скромното жилище на Раби Льобъ.

Когато слѣзкоха въ подземие, една трѣпка премина презъ тѣлото на графа: въ единъ тъменъ жгълъ той видѣ разпрѣснати части отъ човѣшко тѣло. Той неволно хвана држката на меча, но се успокои като си спомни за Големъ; наистина това бѣха неговитъ парчета.

Тунискиятъ Раби се обърна:

— Оставете меча си, графе, — каза той, — ние започваме дѣло за животъ, а не за смъртъ.

Раби Абудрахамъ седна. Той отвори голѣма книга съ пожълтѣли отъ времето страници, произнесе тихо нѣколко думи, после изведнажъ затвори книгата и стана:

— Графе, — каза той съ бавенъ и тежкъ гласъ, който проникна до дѣното на душата на графа, — преди да ви въведа въ

незайнитъ пжтеки на най-дълбоката отъ наукитъ, ще ви задамъ още единъ въпросъ. Който иска да повдигне булото на незнайното и да гледа въ бждещето, трѣбва да може да гледа въ миналото безъ страхъ и безъ угризение.

— Можете ли, вие, графе?

— Мога, — отговори той — съ промѣненъ гласъ.

— Тогава погледнете задъ васъ, — каза Раби Абудрахамъ тържествено.

Графътъ се обърна.

И видѣ най-напредъ на стѣната неясна смѣсица отъ свѣтлини и сѣнки, отъ които не можеше да откъсне погледа си; малко по-малко се очертахъ форми; графътъ все гледаше задъханъ; той осѣщаше мжка, срѣщу която напраздно се опитваше да се бори.

Изведнажъ отъ гърдитъ му се изтрѣгна викъ:

— Това е Петрикъ; и той покри очитъ си съ ржце.

— Това е той, каза тунискиятъ Раби, вие го убихте!

— Да, отговори графътъ, но азъ го убихъ въ честенъ бой.

— Вие го предизвикахте за да го убие, защото ви бѣше съперникъ и когато, обезорженъ той искаше милостъ вие го прободохте съ камата си. Вие сте убили, нарушили сте Синайския законъ, кабалата е забранена за васъ.

И тримата дълбоко развълнувани, се качиха въ жилището на Раби, дето графътъ си взе сбогомъ отъ двамата кабалисти.

Джимъ Джунглата и старитъ му приятелъ Редъ трѣгватъ къмъ затнати мина на Уилсонъ. Слугата на Джимъ, Колю и другарътъ му Зибъ оставатъ въ лагера да гледатъ ранената пантера. Обаче Джимъ се съмнява, че нѣкой ги шпионира.

Не гледай назадъ, вѣжкватъ титъ я наблюдава.

Какво казвашъ? Забелязахъ, че нѣщо отрази слънцето, погледнахъ назадъ и видѣхъ единъ човѣкъ, който ни гледаше съ бинокль. После той даде едно лжстче на единъ черенъ, който трѣгна по пжтя за Лого.

Бързай, той не може вече да ни види. Да се опитаме да напразнимъ черния!

Имашъ право!

Ето платъ за Лого. Да се скриемъ!

Единъ изплашенъ вжкъ Единъ режъ. Черниятъ пада подъ лажитъ на еднѣ лѣтъ!

Джимъ иска да се прицели, но карабината му се заплита въ пжлящитъ растения.

(Слѣдва)